

ŽIVOTOPIS JAROSLAVA SLAVÍKA

Pan Jaroslav Slavík se narodil 12. 6. 1950 v Praze. Společně s maminkou, babičkou a starším bratrem bydleli v rodinném domku, který nechal postavit jeho dědeček na Suchdole, nedaleko Ruzyně. Jeho dědeček pracoval na konzulátu ve Vídni, a když přišel „Anschluss“, musel utéct přes Jugoslávii do Londýna, kde zemřel. Otec s nimi nebydlel, ten pouze dojížděl.

V raném dětství tíživou atmosféru 50. let skoro nevnímal, maminka s babičkou se k tomu víceméně nevyjadřovaly. O tom, co režim přinášel, se dozvídal až ve škole. Jeho maminka byla za německé okupace dvakrát zavřená a zažila hrozné věci, proto byly pak k novému režimu s babičkou tak opatrné. Pan Slavík chodil do školy na Suchdole, byla to pěkná škola a chodil tam rád, měl tam dobré kamarády a líbilo se mu tam. Škola pro něj byla samozřejmostí, dařilo se mu a brzy se naučil číst.

Roku 1958 nastoupil povinně do Pionýra (Jiskříček). Pionýrské schůzky byly povinné a konaly se každý týden po škole. Všichni pionýři a občané se museli účastnit různých oslav a průvodů: např. na Prvního máje. Brzy ho to v pionýru ale přestalo bavit a snažil se mu vyhýbat, ale moc to nešlo, protože ho pak ve škole zpovídali. Pak se přidal k mladým požárníkům, kde ho to bavilo. Jezdili na soutěže, nacvičovali hasičskou praxi a dokonce dostali i uniformy, takže to bylo mnohem zajímavější než pionýr.

Když byl pan Slavík na druhém stupni, už začala 60. léta a začalo to být volnější. Když začaly Beatles, sami si s kamarády založili rockovou kapelu. Základní školu absolvoval s úspěchem, nedělala mu problémy. Na střední školu chodil na Střední všeobecně vzdělávací školu Jana Nerudy na Malé Straně. To byla elitní škola, kde byli dobří profesori. Pan Slavík chodil na tzv. přírodovědnou větev. Každý rok jezdili na 14 dní na chmel. Poslouchali také rádio Luxemburg a později Svobodnou Evropu, na pražském Suchdolu bylo však vysílání silně rušeno.

Cestoval stopem, když se to dalo. To už přišli Beatles a móda dlouhých vlasů a režim to vůbec nepodporoval. Jednou pana Slavíka dokonce policisté zastavili a chtěli mu vlasy ostříhat, ale když vzdoroval, nechali ho jít. 60. léta byla až do příchodu Rusů s nádechem uvolnění. Jezdil na beatové koncerty a do divadel. Dokonce byl na koncertu Manfreda Manna, z kterého se dostali s kamarády dřív, než to tam srovnala Veřejná bezpečnost.

Pak přišel šok v roce 68, to bylo panu Slavíkovi 18. Bydleli 7 kilometrů od ruzyňského letiště a tak ho probudil strašný hukot. Vypadalo to jako začátek války. Ještě s jinými mladými lidmi začali s vojáky mluvit, ale ti pomalu nevěděli, kde jsou. Myslel, že je v tom svět nenechá a společně s jinými mladými lidmi zabarvovali uliční cedule a otáčeli ukazatele, aby zmátli okupační vojska.

Po roce, na výročí okupace, když se vraceli, s budoucí manželkou do Prahy z jižních Čech, vydělili je československé tanky, připravené k útoku na Prahu. K tomu naštěstí nakonec nedošlo. Pak nastoupil prezident Husák, normalizace a stranické prověrky.

Po maturitě chtěl jít pan Slavík na elektrotechniku, šel na nástavbu na zdravotní školu jako rentgenový laborant. Hlásil se na medicínu, ale nedostal potřebné body, protože jeho rodiče nebyli dělníci. Proto musel do nultého ročníku, kde místo studia pracoval, jako pomocný dělník. Po roce

směl nastoupit na studium medicíny, kterou úspěšně vystudoval. Tam nutili studenty vstoupit do SSM (Socialistického svazu mládeže).

S manželkou (profesí zubařka) hledali místa v Praze, ale tam to fungovalo jenom na známostech a úplatcích a nebyla tam šance najít zaměstnání v oboru. Nakonec vybrali nabídku do Semil, kde nabízeli práci i bydlení. Roku 1976 se do Semil přestěhovali a od té doby zde žijí.